

konný nárok na výživu proti osobám oprávněným k požitku. I když vymáhající věřitelka uvádí v návrhu na povolení exekuce, že jí má povinný zaplatiti vymáhanou částku na výživné, není nijak z návrhu ani z exekučního titulu zřejmé, že jde o vymožení výživného, na něž má vymáhající věřitelka proti povinnému zákonný nárok, a nevyplývá to nepochybně ani z toho, že mají oba stejné příjmení. Podle § 54 ex. ř. musí návrh na povolení exekuce mimo jiné udati vše, co podle povahy případu je důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Ježto pak shora vzpomenuté podmínky, důležité pro rozhodnutí podle § 46 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., nejsou v návrhu uvedeny, neměla býti navržená exekuce povolena.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Bylo-li manželství rozvedeno z viny obou manželů, nepřísluší manželce nárok na výživné ze zákona, jak bylo odůvodněno v rozh. č. 10400 Sb. n. s., na nějž se pro stručnost odkazuje. Z připojených spisů krajského soudu civilního v P., č. j. Nc XVI 1952/32, vyplývá, že usnesením ze dne 22. listopadu 1932, č. j. Nc XVI 1952/32-4, bylo manželství vymáhající věřitelky a povinného rozloučeno z viny obou manželů. Vymáhající věřitelka tudíž v době uzavření soudního smíru ze dne 20. května 1935, č. j. Ck XI 254/34-6, podle něhož navrhla povolení exekuce, neměla proti povinnému nárok na výživné ze zákona. Není proto výživné řečeným smírem upravené výživným ze zákona, na něž se vztahuje ustanovení § 46 č. 1 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.

Čís. 16916.

Mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem došlo mlčky (§ 863 obč. zák. k paušalování odměny za práce přes čas, jestliže zaměstnanec, pracující v podniku (ve mlýně), kde všichni zaměstnanci pracují za paušální mzdu a kde není obvyklé dávat zvláštní odměnu za práci přes čas, znal provoz podniku i rozdělení pracovních hodin, přijímal sjednanou mzdu bez námitek a nehlásil se po celou dobu svého zaměstnání o odměnu za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 7. května 1938, Rv II 53/38.)

Žalobu, kterou se žalobce — mlynářský pomocník — na žalovaném mlynáři domáhal zaplacení 7.636 Kč s přísl. jako odměny za práci přes čas, nižší soudy zamítly, soud první stolice uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Zákon ze dne 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n. nevylučuje úmluvu zaměstnavatele se zaměstnanci o paušalování odměny za práci přes čas tak, že odměna za ně jest obsažena

v úhrnné mzdě. Takováto úmluva může býti sjednána nejen výslovně, ale i mlčky podle § 863 obč. zák. Za takovou mlčky sjednanou úmluvu je především pokládati, jestliže zaměstnanec po delší dobu přijímal bez námitek mzdu za práce, věda, že v ní jest zahrnuta odměna za všechny smluvené práce, tedy i odměna za práce přes čas. Tak tomu bylo i v souzené věci. Žalobce byl u žalovaného zaměstnán od 4. dubna 1935, tudíž asi půldruhého roku jako pomocník a před tím byl u něho učněm po dobu dvou let. Věděl proto, jaký jest provoz v podniku žalovaného a praktikované rozdělení práce a přece nikdy si nečinil nárok na odměnu za práce přes čas, nýbrž mzdu vždy bez námitek přijímal. Z toho je zřejmé, že se žalobce po dobu svého zaměstnání u žalovaného spokojil s ujednanou paušální mzdou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Již v plenárním usnesení nejvyššího soudu ze dne 21. června 1937, Prets. 398/37 (Sb. n. s. č. 16217), jež odpůrce dovolatelův připomíná a k němuž se pro stručnost odkazuje, bylo vyloženo, že úmluva o odměně za práce přes čas není zakázána a že lze platně i odměnu za takové práce paušalovati bez zřetele na to, zda příslušné správní úřady práci přes čas povolily, či nikoliv. Ze skutkových okolností nesporných nebo zjištěných, že také ostatní zaměstnanci žalovaného pracovali za paušální mzdu, v níž byla již zahrnuta i odměna za práce přes čas, že také ve stejném mlýně znalcově dostávají zaměstnanci takovou paušální mzdu, že v mlýnářství vůbec není obvyklo platiti mzdu podle hodin, nýbrž mzdu týdně, a že není obvyklé dávat zaměstnancům, pracujícím přes čas, ale ve mlýně stále zaměstnaným a zaopatřeným, zvláštní odměnu za práce přes čas, dále že hlavní sezona ve mlýně žalovaného jest jen od konce srpna do listopadu, kdežto ostatní měsíce jsou slabé, žalobce však přes to dostával celý rok stejnou mzdu 70 Kč týdně, byt a zaopatření, byl ve mlýně žalovaného zaměstnán několik let a tedy znal tento podnik i úpravu práce v něm, mzdu bez námitek přijímal a o zvláštní odměnu za práce přes čas se nehlásil, plyne, že bylo mlčky sjednáno paušalování odměny za veškeré práce, tedy i za práce přes čas částkou 70 Kč týdně vedle bytu a stravy, a stačí po té stránce odkázati na důvody rozsudku soudu prvního stádu, jež dovolací soud schvaluje.

Netřeba se proto zabývat žalobním nárokem na odměnu za práce přes čas s hlediska bezdůvodného obohacení žalovaného na újmu žalobcovu, ježto o něm nelze mluvit, byla-li odměna za veškeré práce, tedy i práce přes čas paušalována.

Čís. 16917.

Splátkové obchody (zák. č. 70/1896 ř. z.).

Nelze pokládati za odstoupení od smlouvy, jestliže prodávající odebral kupujícímu věc prodanou na splátky podle předchozího ujednání,